

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 24 sierpnia 2023 r.

DIH-3.707.47.2023.AB

DECYZJA DIH - III/58/2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 ze zm.) oraz art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c oraz art. 93 ust. 2 z ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 11 maja 2023 r. (sygn.: KHU.8361.38.2023), na mocy której przedsiębiorcy KIK TEXTIL spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we Wrocławiu wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niewykonania obowiązków określonych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), tj. nieumieszczeniem w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3,
- art. 39 pkt 2 ww. ustawy, tj. nieumieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach od 6 – 13 marca 2023 r. inspektorzy reprezentujący Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Dolnośląskim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr U/40/KHU/2023 z 6 marca 2023 r., przeprowadzili kontrolę w placówce należącej do przedsiębiorcy [xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx] (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”, „kontrolowanym”, „spółką”).

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r., poz. 221, z późn. zm.), dalej jako: „Prawo przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 22 lutego 2023 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego „Kontrolę przestrzegania przez

przedsiębiorców wymagań ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym”. Zawiadomienie doręczono stronie 24 lutego 2023 r.

Z uwagi na brak przedsiębiorcy oraz osoby upoważnionej do jego reprezentowania, czynności kontrolne przeprowadzono, stosownie do art. 49 ust. 10 ustawy Prawo przedsiębiorców, w obecności pracowników kontrolowanego przedsiębiorcy, tj. osoby czynnej w lokalu w rozumieniu art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2022 r. poz. 1360 z późn. zm.).

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy stwierdzili, że w sklepie prowadzona jest sprzedaż sprzętu elektrycznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych. W związku z powyższym kontrolowany przedsiębiorca podlegał przepisom nakładającym obowiązki na dystrybutora, określonym w art. 37 oraz art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), zwanej dalej: „ustawą o zużytych sprzęcie”.

Inspektorzy sprawdzając przestrzeganie obowiązków dystrybutora wynikających z przepisów ustawy o zużytych sprzęcie, ustalili m.in., że ww. przedsiębiorca:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ww. ustawy nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży detalicznej informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:
 - 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
 - 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
 - 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.
- wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 ww. ustawy nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 5 ustawy o Inspekcji Handlowej postawiono żądanie uwidocznienia wymaganych przepisami ww. informacji. W dniu zakończenia kontroli stwierdzono, że żądanie zostało wykonane.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli KHU.8361.38.2023 z dnia 13 marca 2023 r. Jednocześnie w korespondencji e-mailowej przesłanej do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, kontrolowany stwierdził, że „w trakcie kontroli wymagany dokument znajdował się w sklepie na tablicy informacyjnej, przysłonięty był jednak innym dokumentem dotyczącym utylizacji.”.

Dolnośląski WIIH pismem z 14 marca 2023 r. przesłał kontrolowanemu protokół kontroli z załącznikiem nr 1.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Dolnośląski WIIH zawiadomieniem z dnia 12 kwietnia 2023 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 9 i 10 § 1 Kpa strona może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się, co do zebranych dowodów i zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami.

W dniu 11 maja 2023 r. Dolnośląski WIIH, na podstawie art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 § 1 Kpa wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Decyzja odebrana została 15 maja 2023 r.

W dniu 6 czerwca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Dolnośląskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji (podpisane przez jedną z wymaganych dwóch osób upoważnionych do reprezentowania przedsiębiorcy), natomiast w dniu 23 czerwca 2023 r. w odpowiedzi na wniosek Prezesa UOKiK z dnia 13 czerwca 2023 r., wpłynęło powyższe odwołanie podpisane przez dwóch członków zarządu, zgodnie z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego. Strona w odwołaniu wskazała, że wymagane przepisami prawa informacje znajdowały się na tablicy informacyjnej, jednak zostały przysłonięte, przez niedoświadczonego pracownika, inną informacją dotyczącą zwrotu oferowanego przez firmę [xxx] produktu.

Pismem z dnia 5 lipca 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 11 maja 2023 r. (nr akt: KHU.8361.38.2023) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużyтым sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Ponadto zgodnie z art. 93 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie

nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów z kontroli oraz postępowania administracyjnego, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Dolnośląskiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 oraz
- art. 39 pkt 2 o użytym sprzęcie, tj. nie wywiesił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania użytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o użytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa. Tym samym działania Dolnośląskiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

Strona postępowania w odwołaniu wskazała, iż mimo stwierdzonego uchybienia, ww. informacje znajdowały się na tablicy informacyjnej. Przedsiębiorca wskazał, że kierownik regionalny w dniu 7 marca 2023 r. polecił przeszukanie obszaru kas celem odnalezienia dokumentów, w wyniku czego ustalono, że ww. informacje znajdowały się na tablicy informacyjnej, ale zostały przysłonięte przez niedoświadczonego pracownika inną informacją dotyczącą zwrotu oferowanego przez firmę [xxx] produktu. Jednocześnie zdaniem skarżącego obecny podczas kontroli pracownik widząc przedstawiony przez inspektora brakujący druk, sugerując się jego wyglądem (informacja różniła się szatą graficzną od przedstawionej przez inspektora) uznał, iż takowy dokument nie był dostępny, co zdaniem strony „nie było to twierdzenie prawdziwe, gdyż mimo innej formy, dokument o tej samej treści był dostępny dla klientów”.

Ponadto strona stwierdziła, że uchybienie miało charakter incydentalny i było to spowodowane niedoświadczeniem pracownika, a kolejnego dnia po kontroli zweryfikowane zostały ponownie pozostałe sklepy pod kątem dostępności/widoczności wymaganych dokumentów w celu uniknięcia w przyszłości sytuacji powodujących dyskomfort klientów, nie potrafiących odnaleźć informacji dotyczących użytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, organ drugiej instancji stwierdził, że nie zasługują one na uwzględnienie. Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i stwierdzony stan faktyczny, a mianowicie, że w momencie podjęcia kontroli informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie nie były umieszczone w widocznym (podkreślenie organu) dla konsumentów miejscu, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym – protokole kontroli protokole KHU.8361.2023 z dnia 13 marca 2023 r. podpisanym przez stronę bez uwag oraz na załączonych fotografiach.

W przedmiotowej sprawie Dolnośląski WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na protokole kontroli KHU.8361.38.2023 i stanie faktycznym w nim opisanym. Brak umieszczenia w widocznym miejscu wymaganych informacji potwierdził sam przedsiębiorca, w korespondencji e-mailowej z 13 marca 2023 r., wskazując, że „w trakcie kontroli wymagany dokument znajdował się w sklepie na

tablicy informacyjnej, przysłonięty był jednak innym dokumentem dotyczącym utylizacji”. Przepisy wprost wskazują w jaki sposób powinny być uwidocznione informacje wymagane przepisami prawa. Nawet jeżeli zgodnie z informacją przekazaną przez stronę, informacje te znajdowały się na tablicy, ale byłyby przysłonięte innym ogłoszeniem, to analizując zgromadzone w toku kontroli fotografie tablic informacyjnych znajdujących się w placówce i informacji znajdujących się na nich (ułożonych symetrycznie z zachowaniem równych odległości), trudno byłoby się domyśleć, że jakakolwiek informacja została ukryta pod którąkolwiek z nich, a tym bardziej nie można stwierdzić, że informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy były umieszczone w sposób widoczny dla konsumentów.

Przepisy ww. ustawy jednoznacznie wskazują, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie. Zaznaczyć należy również, że w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa w zakresie zużytego sprzętu i za każdym razem będzie nadzorował, by wymagane informacje zostały uwidocznione w placówce. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużytym sprzęcie. Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że czynność umieszczania (wywieszania) w widocznym miejscu wymaganych informacji dla klientów jest okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez dystrybutorów a jeżeli tak to czy w sposób należyty.

Nie ma również znaczenia dla sprawy, że przedsiębiorca, jak twierdzi w odwołaniu, posiadał wywieszone informacje wymagane przepisami art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, ale przysłonięte inną informacją, bowiem podstawą do wymierzenia kary było stwierdzenie braku umieszczenia w widocznym dla konsumenta miejscu w punkcie sprzedaży ww. informacji. Przepisy w sposób prosty, jednoznaczny i niewymagający dodatkowej wykładni wskazują, że informacje powinny znajdować się w widocznym miejscu (podkreślenie organu), w związku z czym konsument będzie miał w miejscu, w którym dokonuje zakupu sprzętu łatwy i bezpośredni dostęp do istotnych dla niego informacji, jak ma postąpić ze zużyтым sprzętem. Wskazanie przez stronę na błąd niedoświadczonego pracownika, polegający na przypadkowym zakryciu informacji wynikającej z art. 37 ust. 4 i 39 pkt 2 ustawy o zużytyм sprzęcie, nie zmieni stanu faktycznego zastanego w dniu kontroli. Podkreślić należy, że celem ustawodawcy było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić (czy to w punkcie sprzedaży – patrz art. 37 ust. 4, czy punkcie zbierania zużytego sprzętu – patrz art. 39 pkt 2 ww. ustawy). W związku z tym, każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, skoro podjął się prowadzenia (wykonywania) tego rodzaju działalności, winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego, umieszczać wszystkie wymagane informacje.

Po analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, Prezes UOKiK uznał, że w niniejszym przypadku brak jest podstaw do umorzenia kary w kontekście art. 93 ust. 4 ustawy o zużytyм sprzęcie. Obowiązujące przepisy ustawy o zużytyм sprzęcie przewidują możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności,

których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszyły jakiegokolwiek przesłanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Dolnośląskiemu WIIH na odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Przeprowadzona przez Dolnośląski WIIH kontrola wykazała ponad wszelką wątpliwość, że doszło do naruszenia przepisów, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym. Powyższy stan rzeczy potwierdzają ustalenia kontroli zawarte w Protokole kontroli, jak również sam skarżący jego nie kwestionuje, a jedynie wskazuje na przyczyny powstania naruszenia. Podkreślenia wymaga fakt, że to na dystrybutorze spoczywa obowiązek dopilnowania, aby wymagane prawem informacje dla klientów w zakresie nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu oraz punktach zbierania tegoż sprzętu, znajdowały się za każdym razem w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży. Istotne jest również, że przedsiębiorca 9 dni przed rozpoczęciem kontroli otrzymał zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego „Kontrolę przestrzegania przez przedsiębiorców wymagań ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym”, a więc miał możliwość podjęcia wcześniej działań aby wyeliminować przed kontrolą ewentualne nieprawidłowości, czego jednak nie uczynił, a czego konsekwencją jest nałożenie administracyjnej kary pieniężnej. Należy przy tym wskazać, że przedsiębiorca ostatecznie umieścił w widocznym miejscu brakujące informacje, jednakże zaprzestanie naruszenia nastąpiło dopiero w następstwie przeprowadzonej kontroli. Jednocześnie należy podkreślić, że podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia strony od odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli.

Ponadto Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku umieszczenia w widocznym miejscu właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku było zamierzone czy nie. Samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Ponadto, odnotować należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości.

W przedmiotowej sprawie nie można uznać, że strona nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. Kontrolowany jako profesjonalista powinien znać przepisy regulujące jego działalność gospodarczą, a niewidoczność wymaganych prawem informacji wynikało wyłącznie z jego winy.

W ocenie organu drugiej instancji okoliczności naruszenia prawa nie budziły wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej, czego potwierdzeniem są ustalenia kontroli zawarte w protokole kontroli, do którego sam przedsiębiorca również nie wnosił uwag. Organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy oraz uwzględnił przesłanki, o których mowa w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie wymierzył karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Prezes UOKiK w całości podziela w tym zakresie ustalenia Dolnośląskiego WIIH.

Zdaniem Prezesa UOKiK organ pierwszej instancji właściwie wskazał oceniając przesłankę dot. stopnia szkodliwości naruszenia, że brak wymaganych przepisami prawa informacji o nieodpłatnym odbiorze zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (art. 37 ust. 4) oraz punktach odbioru sprzętu stanowi znaczne naruszenie obowiązków ciążących na przedsiębiorcy. Stwierdzony w toku kontroli brak wymaganych informacji pozbawił konsumentów wiedzy w zakresie postępowania ze zużyтым sprzętem pochodzącym z gospodarstw domowych, a także gdzie znajdują się punkty, do których można zdać zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny. Stwierdzone nieprawidłowości należy uznać za istotne z uwagi na dobra chronione przez przepisy ustawy o zużyтым sprzęcie poprzez informowanie użytkowników o sposobie postępowania z zużyтым sprzętem, tj. ochronę środowiska i świadomość konsumentów, co stanowi o znacznej szkodliwości stwierdzonego naruszenia.

Właściwie został oceniony rodzaj i zakres naruszenia, gdzie wskazano m.in., że brak umieszczenia informacji, o których mowa w 37 ust. 1-3 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie pozbawił konsumentów wiedzy w zakresie postępowania ze zużyтым sprzętem pochodzącym z gospodarstw domowych. Należy tutaj podkreślić, że kontrolowany nie wypełnił obowiązków wymaganych dwoma przepisami ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym.

Dolnośląski WIIH właściwie również odniósł się do okresu trwania naruszenia, a także dotychczasowej działalności podmiotu, wskazując że strona nie była wcześniej karana za naruszenie przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie.

Organ drugiej instancji nadmienia przy tym, że wymierzona sankcja jest jedną z najniższych z możliwych określonych w ustawie, przy czym należy zaznaczyć, że za naruszenie art. 37 ust. 4 ww. ustawy przewiduje się karę pieniężną od 5 000 zł do 300 000 zł, a za naruszenie art. 39 pkt 2 i 3 od 5 000 zł do 500 000 zł.

Po ponownym przeanalizowaniu przedmiotowej sprawy, organ drugiej instancji wskazuje, że nie widzi również podstaw do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności oraz waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenia kary pieniężnej. Strona, jak wspomniano wcześniej, nie dopełniła istotnych obowiązków informacyjnych wskazanych w art. 37 ust. 4 oraz określonych w art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, co nie pozwala uznać, że waga naruszenia była znikoma. Stwierdzono bowiem brak istotnych informacji umożliwiających użytkownikom właściwe pozbycie się zużytego sprzętu elektrycznego w celu ochrony środowiska naturalnego przy czym naruszono dwa przepisy tejże ustawy. Trudno zatem uznać, że waga naruszenia prawa jest w tym przypadku znikoma, zwłaszcza, że wymagane informacje mają zapewnić konsumentom wiedzę o właściwym postępowaniu z odpadami elektrycznymi i elektronicznymi oraz umożliwić oddanie zużytego sprzętu, co jest bardzo istotne z punktu widzenia ochrony środowiska i zdrowia ludzi. Zaznaczyć należy przy tym, że o nieznacznej lub znikomej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie można byłoby mówić w przypadku, gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa, jak to miało miejsce w przypadku skarżącego podmiotu. Tym samym część pierwsza przesłanki pierwszej art. 189f § 1 pkt 1 nie została spełniona. Zaakcentować należy, iż celem ustawodawcy, przy tworzeniu przepisów powoływanej ustawy o zużyтым sprzęcie, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, jak i gdzie te odpady mogą pozostawiać. Stwarza to możliwość jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym

idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Niewątpliwie uzyskanie przez konsumentów powyższej wiedzy przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawienia zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Dlatego też uwzględniając zakres naruszenia oraz cel ustanowienia naruszonych obowiązków ustawowych, należy uznać, że waga naruszenia jest znikoma.

Za spełnioną można natomiast uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, ponieważ w toku kontroli strona podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Jednakże ww. przesłanki powyższe muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast w omawianym przypadku nie spełniono warunku kumulatywności tychże przesłanek.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na strony za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strony nie zostały prawomocnie skazane za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W przedmiotowej sprawie nie znajdzie także zastosowanie art. 189 f § 2 i 3 Kpa. Literalna wykładnia w/w przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się Strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „*Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.*”). Zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 kpa.

Zatem, mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK nie znajduje podstaw dla zastosowania art. 189f Kpa.

Organ drugiej instancji wskazuje również, że ustalenia kontroli wprost wykazują, na czym polegało naruszenie prawa przez kontrolowanego, a obiektywna ocena ustaleń kontroli przez Dolnośląskiego WIIH pozwoliła na uznanie iż zasadne jest wszczęcie i prowadzenie postępowania administracyjnego wobec konkretnego podmiotu.

W trakcie postępowania Prezes UOKiK zbadał przesłanki do umorzenia postępowania dotyczącego nałożenia kary administracyjnej i stwierdził, że nie widzi podstaw do ich zastosowania. Należy tutaj wskazać, że obowiązujące przepisy ustawy o zużyтым sprzęcie przewidują możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji w art. 93 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie, tj. w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten

dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

W niniejszym przypadku nie zaszyły jakiegokolwiek przesłanki, o których mowa we wskazanym przepisie. Kontrolowany przedsiębiorca nie dochował należytej staranności i nie uczynił wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, w związku z czym Dolnośląski WIIH zasadnie nałożył sankcję pieniężną za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym. Dowody zgromadzone w sprawie, w szczególności w postaci ustaleń udokumentowanych w Protokole kontroli nie pozostawiają wątpliwości, iż strona nie dopełniła obowiązków wynikających z ww. przepisów. Poza tym, przedsiębiorca w żaden sposób nie udowodnił również, że nie miał wpływu na powstałe naruszenie.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Dolnośląski WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, tj. 5 000 zł.

Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował również zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Organ dodatkowo podkreśla, że kara została wymierzona w dolnej granicy możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł – 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł – 300 000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Dolnośląskiego WIIH na poziomie 5 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie dolnej granicy z możliwych, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Do wiadomości:

1. [xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx]
2. Dolnośląski WIIH
3. a/a